

Chantal Heinen ontvangt erelidmaatschap BC Shooters

'Ze noemen mij de Haarlemmerolie van de club'

Twee weken geleden ontving Chantal Heinen (43) op de feestelijke Shootersdag het erelidmaatschap van de lokale basketbalclub BC Shooters. Per ongeluk ontdekte ze de dag ervoor dat er iets bijzonders aan zou komen, maar de verrassing was alsnog groot. „Ik had het nu nog niet verwacht!” Chantal kent de club van binnen en van buiten, sporthal De Kuil is haar tweede thuis en door haar vrijwilligerswerk wil ze teruggeven wat de club voor haar heeft betekend.

► Frieda van de Geest

Wie enigszins betrokken is bij de basketbalclub, kent Chantal. En andersom. Contact met leden, trainers, ouders, sponsors, andere clubs... Het is naast haar baan bij de ge-

meente Huizen, dagelijkse kost. „Ik houd van reizen en op vakantie gaan, maar ik kan maar beter niet tijdens het basketbalseizoen gaan, want dan heb ik nooit helemaal

rust.” En dat terwijl Chantal eigenlijk niet gebonden is aan schoolvakanties. „Ik woon alleen en kan al mijn tijd zelf indelen. Eigenlijk ga ik altijd wel door ja. Soms moet ik mezelf echt dwingen om 's avonds de laptop dicht te klappen. Er is altijd wel iets te doen!”

Haar officiële taken bij BC Shooters zijn op dit moment trainer/coach van een meidenteam en bestuurslid (functionaris Technische Commissie). Maar onofficieel doet ze veel meer, zoals het bijhouden van de sociale media, maken van takenschema's, contacten met sportclubs in het dorp, enz.

'IK BEN EN BLIJF EEN ECHE TEAMPLAYER'

Vandaar ook dat voorzitter André Bos haar de Haarlemmerolie van de club noemt. „En dat klopt wel ja. Alles wat moet gebeuren en niet wordt opgepakt, doe ik.” En dat doet ze meestal graag. Niet dat ze elke taak leuk vindt, maar ze heeft het vaak ook 'zo gedaan'. „Ja, dat kan een gevaar zijn, want mensen kunnen er bijna vanuit gaan dat ik het wel doe als niemand anders opstaat. Natuurlijk zou het fijn zijn als we met meer mensen zouden zijn, soms denk ik wel 'waarom doe ik dit eigenlijk alleen?'. Ik ben en blijf een echte teamplayer. Het is altijd een uitdaging om voldoende vrijwilligers te vinden. Gelukkig vind ik het meeste heel leuk om te doen en ik geef op deze manier iets terug aan de club die zoveel voor mij betekent.”

GOEDE LICHTINGEN

Als jong meisje is Chantal al vaak in de sporthal te vinden. Haar vader, Cor Heinen, bas-

ketbalde altijd al en gaf ook trainingen bij BC Shooters. Ook haar broer Raoul speelde van jongs af aan het spelletje en omdat hij groot talent bleek te hebben, stond het gezinsleven van de familie Heinen al snel in het teken van zijn basketbalcarrière. „Ik vond het altijd heel leuk en ging graag mee. Natuurlijk rende ik dan ook met een bal door de zaal. Zelf zat ik in die jaren op turnen, zwemmen en RSG (Ritmische Sport Gymnastiek). Pas op mijn twaalfde ging ik officieel op basketbal en een tijdje combineerde ik dit nog met RSG. Totaal andere sport natuurlijk. Bij RSG gooi je een bal recht omhoog om die vervolgens weer sierlijk op te vangen. Dat ging steeds vaker mis, dan ving ik de bal alsof ik aan het rebounden was. 'Oh, ik ben nu met een andere sport bezig', bedacht ik me dan. Ik maakte de keuze voor basketbal en toen ging het snel.”

Het basketballen gaat Chantal goed af. Al op haar dertiende gaat ze op hoger niveau trainen en komt ze, naast haar Shooters-team, in het Nederlandse jeugdteam terecht. „Of ik echt talent heb? Raoul, die heeft echt talent! Ik moest er wel hard voor werken,” merkt ze bescheiden op. Toch zeggen de vele overwinningen genoeg. „We hadden hele goede lichtingen bij Shooters in die tijd. We speelden jarenlang op het hoogste niveau. Met de U14-Aspiranten werden we landelijk tweede, toen ik bij de U16-Kadetten speelde, werden we zelfs eerste. Vanaf mijn zeventiende speelden we eredivisie. Ik ging in mijn laatste juniorjaar studeren en op kamers in Tilburg, maar ik bleef op maandagavond trainen bij BC Shooters. Verder trainde ik op dinsdag en donderdag in Tilburg en op vrijdag kwam ik weer terug

voor nog een training bij Shooters en voor de wedstrijden in het weekend. Dat op en neer reizen vond ik wel pittig. Ik zal dat jaar nooit vergeten. Het was mijn laatste jaar dat ik bij de junioren speelde en we stonden het hele seizoen ongeslagen bovenaan. Uiteindelijk kwam de finale, in Bunschoten georganiseerd, want die zouden we natuurlijk gaan winnen. We speelden de finale tegen een team dat we tijdens de competitie dik ingemaakt hadden. En toen verloren we, dat was echt verschrikkelijk! Het is al meer dan twintig jaar geleden, maar het doet nog steeds een beetje pijn.”

MEIDEN LATEN OPBLOEIEN

De winnaarsmentaliteit zit er nog steeds in. „Ik vind het trainen van jeugdteams het allerleukste om te doen en dan bij voorkeur de meiden. Ik heb mijn trainerdiploma-B gehaald, wat inhoudt dat ik goed opgeleid ben als jeugdtrainer. Ik heb daarom een klein beetje moeite met puur recreatief basketbal. Natuurlijk hoort dat erbij en dat is prima, maar als ik een team train, wil ik ze echt naar een hoger niveau brengen. Momenteel train ik het eerste meidenteam onder de 12. Die meiden spelen al behoorlijk goed, ik wil ze verder laten groeien, als team, maar ook individueel. Soms moet je dan even extra met een speler aan de slag, als zij haar skills ontwikkelt, wordt het hele team daar beter van.”

'ER ZIT ECHT WEL EEN VERSCHIL IN MENTALITEIT TUSSEN JONGENS EN MEIDEN'



Chantal Heinen: „Ik ben de eerste vrouw met het erelidmaatschap.”



Chantal tijdens het coachen van een jeugdteam. (foto's: Natasha Adamic Photography)

Chantal heeft al talloze teams getraind, van de jongste kinderen (bambino's) tot de hoogste damesteams. „Er zit echt wel een verschil in mentaliteit tussen jongens en meiden. Als je bijvoorbeeld voor de laatste twintig seconden van een wedstrijd een time-out neemt om de laatste aanval te bespreken, dan vraag je aan de spelers wie die aanval wil doen. Jongens steken dan allemaal hun hand in de lucht. Meiden duiken juist weg, zij worden zenuwachtig van die druk. En juist dáármee wil ik aan de slag. Hen het zelfvertrouwen geven dat ze het kunnen. Als dat lukt, als ik ze zo zie groeien, dan ben ik gelukkig.”

ONCE-IN-A-LIFETIME

Een korte periode, in haar studententijd, verlaat Chantal 'haar eigen club'. „Het reizen tussen Tilburg en Bunschoten werd te vermoeiend en ik had het ook erg naar mijn zin bij de basketbalclub in Tilburg. Zij gingen op een bepaald moment ook eredivisie spelen en toen ben ik daar volledig voor

gegaan. Ik heb daar 2,5 jaar gespeeld, totdat ik naar Australië ging voor een studentenuitwisseling. Natuurlijk ging ik daar ook basketballen in het universiteitsteam in Sydney. Ik vond dat geweldig! Het basketbal is daar populairder dan in Nederland, het lijkt wat meer op Amerika. Nadat mijn uitwisseling ten einde liep, zou ik Sydney verlaten om in Australië te gaan rondtrekken. Maar ik besloot wat langer te blijven, want ik werd geselecteerd om mee te doen aan de Australische studentenkampioenschappen. Dat was natuurlijk een 'once-in-a-lifetime-kans' en daar heb ik ontzettend van genoten. In totaal ben ik bijna een jaar in Australië geweest, een onvergetelijke ervaring.”

„Eind november 2003 kwam ik terug. Ik weet nog dat ik 's morgens vroeg landde op Schiphol en dat nog diezelfde dag de coach van Dames-1 aan de lijn hing. Of ik weer mee wilde spelen bij Shooters en 's middags zat ik alweer op de tribune in De Kuil. Sindsdien

ben ik nooit meer weggegaan bij de club!”

'INMIDDELS VIND IK TRAINEN EN COACHEN LEUKER DAN ZELF SPELEN'

Nog een paar jaar speelt Chantal op hoog niveau met glorieuze overwinningen, totdat ze haar achillespees afscheurt. Deze blessure was het begin van de aftakeling, zoals ze zelf zegt. Met een knipooog natuurlijk, want basketballen doet ze nog steeds. „Het blijft gewoon leuk om te doen. Ik speel nu met 21 dames in Dames-2. Bij de wedstrijden kijken we wie er kan. Sommige van ons trainen zelf teams, waardoor een wedstrijd vaak niet uitkomt, maar we genieten nog steeds van het spelletje. Inmiddels vind ik trainen en coachen leuker dan zelf spelen. En dan vooral met jeugdteams

op niveau. Momenteel hebben we bij Shooters één jeugdteam dat op landelijk niveau speelt, de meiden onder de 16. En wie weet zit dat er voor mijn meidenteam ook nog weleens in. Ik vind dat een geweldige uitdaging!”

EERSTE VROUW

Het erelidmaatschap kwam bijna als verrassing. Maar voor zo'n spin in het web is het lastig om iets helemaal geheim te houden. Chantal werd tijdens de Shootersdag naar voren geroepen en kreeg een warme toespraak van Cees Brongers, oprichter van BC Shooters in 1966 en inmiddels 84 jaar. De toespraak was vooraf opgenomen en de video werd vrijdagmiddag voraafgaand aan de Shootersdag getest in de sporthal. Toen Chantal onaangekondigd binnenkwam - ze was iets vergeten - was dat natuurlijk wel even balen voor de rest van het bestuur. „Ik wist dus wel zo ongeveer wat er zou komen”, lacht Chantal. „Maar ik vind het een hele eer! Ik ben de eerste vrouw met het

erelidmaatschap. Na tien mannen werd dat wel tijd en dat vond Cees Brongers ook. Ooit schreef hij hier al een ingezonden brief over aan het bestuur. Dat ik die vrouw ooit zou zijn, verbaasde me niet, maar dat had ik nu nog niet verwacht! Ik heb een mooie oorkonde ontvangen en een handbeschilderd bordje met gouden illustratie van een basketbal. Die krijgen hier thuis een mooi plekje!”